2020 – Anul în care lumea a stat pe loc

Trebuie să recunosc: seria de retrospective anuale cu care v-am obișnuit a intrat într-un impas...

Dacă 2019 mi s-a părut un an plictisitor, 2020 a adus cele mai multe schimbări din ultimele decenii. De la Brexitul care părea deja un miraj, la pandemia care ne-a ținut în case și la tensionatele alegeri americane, nimic din ce s-a întâmplat în 2020 nu a fost fără miză. Time l-a numit cel mai prost an din istorie, deși istoricii ar fi pariat pe anul 536. Atunci, pe lângă pandemie, oamenii au beneficiat și de beznă totală, grație unei erupții vulcanice masive. Totuși, lor nu li s-a schimbat interfața Facebook, deci cine oare a trecut printr-o perioadă mai grea?

Personal, mă feresc să dau verdicte și, dacă aveți timpul și cafeaua necesară să parcurgeți articolul ăsta, veți afla și de ce. Pe de o parte, după 2017 (în care am trecut la rând printr-o despărțire, o operație serioasă și o perioadă de izolare) am încetat să mai acord vreunui an titulatura de „cel mai prost", convins fiind că natura se autodepășește în repetate rânduri.

Pandemia a devalorizat într-adevăr timpul, cea mai prețioasă monedă de schimb, dar l-a și oferit celor care se sufocau chiar și în absența virusurilor. Astfel, deși am avut mai puține concerte, filme și evenimente publice, am avut fantastic de multe descoperiri științifice și creații artistice memorabile. Am avut reîntoarceri la activitate din partea unor oameni pe care publicul îl uitase, iar în București s-au petrecut și două minuni: metroul din Drumul Taberei și linia spre aeroport. Tot minune se numește și dacă durează 20 de ani, nu?

În tradiția articolelor precedente, ar trebui să rezum echilibrat un an care s-a simțit al naibii de lung - mai lung chiar și decât textul care urmează. Din păcate, îmi este imposibil, dat fiindcă notițele dedicate lui 2020 depășesc cu mult capacitatea mea de sinteză. Dacă vă întrebați cât naiba voiam să scriu, ei bine, aveam nu mai puțin de 163 de pagini Word de notițe, luate aleatoriu pe parcursul anului. Notițe care acum s-au dus la coșul de gunoi, în timp ce eu voi încerca să rezum în câteva pagini un an despre care se vor scrie lucrări de diplomă.

Apropo, dacă nu vă plictisiți dar nici n-aveți timp să citiți totul dintr-o bucată, la final găsiți o versiune .pdf a textului.

Natura

Având în vedere „pauza" pe care i-am oferit-o de la poluare și gălăgie, te-ai fi așteptat ca natura să fie într-o super formă. 2020 s-a deschis însă cu incendii masive de vegetație în Australia, singurele vești bune venite de-acolo fiind că simpaticii wombats și-au salvat prietenii blănoși de la dispariție. Dezastrului de la antipozi i-a urmat vulcanul Krakatoa care în principal a murdărit aerul – nu același lucru s-a putut însă spune despre cutremurul din California, un stat afectat în același an și de pene masive de electricitate. Nici Croația n-a fost ocolită de cutremure, ba chiar a surprins în direct unul, iar în Rusia ploaia înghețată a făcut victime.

Dar pentru că natura nu e doar o forță zbuciumată din poeziile clasicilor, anul a venit și cu vești bune. Una ar fi evidenta scădere a poluării, fapt ce i-a făcut pe mulți ecologiști să afirme că pandemia ar fi un fel de pedeapsă divină – până și Papa a intrat în caravana declarațiilor ecologiste, probabil ambiționat de celebra Greta Thunberg. Că veni vorba de mica suedeză, ăsta a cam fost anul ei (a dat declarații inclusiv românilor), an în care a realizat că prea mulți preferă să se pozeze cu ea, decât să facă ceva sau măcar să doneze. Ah, iar premierul Ungariei a pus-o pe o listă de urmăriți, fără prea multe explicații.

Poluarea a scăzut, dar nu cu cât s-ar fi așteptat unii, pentru că și China și SUA (recent retrasă din tratatul de la Paris) sunt tot acolo, cât și Coca-Cola și Nestle, declarați pentru al treilea an consecutiv cei mai mari poluatori industriali. Ahh, apropo, cantitatea de mizerie făcută de oameni pe Pământ a depășit pentru prima dată în istorie cantitatea totală de biomasă. Dar nu vă deprimați: în 2020 am salvat totuși natura făcând nimic! Ăsta a fost anul în care tehnologia solară a atins cel mai mic preț și cea mai mare rată de adopție și în care, pentru prima dată în istoria recentă, prețul petrolului a fost negativ. În plus, am aflat și că dioxidul de carbon s-ar putea să ne facă mai proști pe termen lung, dând o șansă naturii să ne dea la o parte.

Chiar dacă danezii s-au îndeletnicit cu uciderea unor nurci suspectate de coronavirus (văitându-se ulterior că și-au poluat pânza de apă freatică), prin alte țări, populațiile de lighioane sălbatice au explodat. În România a fost aprobată Poliția Animalelor, un lupișor a câștigat un proces, iar un bufnițoi a fost salvat cu mari eforturi. Mai mult, un tigru considerat dispărut a ținut să infirme zvonurile haterilor și să-și facă subit apariția. De altfel, au revenit și tot felul de gâze și fluturi pe care nu le mai văzusem de ani (și unele mai puțin utile precum viespile ucigașe care au invadat SUA sau păianjenii din UK). De altfel, pauza asta e posibil să ne aducă și o viitoare invazie de țânțari. Dar asta e nasol pentru noi, nu pentru Pământ. Per total însă, natura a ieșit pe plus din 2020.

Pandemia

Din cauza pandemiei, mulți au văzut 2020 ca pe o Apocalipsă (chiar aia maiașă, după unele surse), dar clar n-a fost Apocalipsa la care ne așteptam și nu la hârtie igienică spuneau filmele că o să facem cozi. Și la fel de clar e că 2020 n-a fost singurul an pe care pandemia asta o să-l afecteze. Acum cred că ne-am convins cu toții că nu niște zombi care merg încet și transmit virusuri prin mușcătură o să ne omoare, ci unii care le știu pe toate și nu cred în virusuri. De fapt, tot acum am aflat că virusurile cu incubație mare și mortalitate variabilă sunt mult mai periculoase decât cele „cu PR”.

Dacă e să învățăm ceva din pandemie, e că atunci când lumea se micșorează, totul devine o cutie de rezonanță pentru frici, psihoze și melancolie. De-asta e și plin de deprimați, de ofensați online și de indivizi fără mască care s-au autoconvins că luptă pentru libertate. Și tot de-asta e plin și de proști: erau acolo și înainte, doar că acum nu am mai avut unde să fugim de ei.

Termenul de pandemie a început să capete tracțiune la finalul lunii februarie, deși organismul de partid din China știa de el de prin octombrie 2019. Asta ne-a făcut să rămânem multă vreme în beznă și să punem de o stare de urgență abia în primăvară (prea târziu după mulți, prea devreme după unii, având în vedere ce a urmat). De fapt, China a mințit de a rupt cu privire la numărul de victime și la gravitatea pandemiei (pe care încă o numeau „epidemie”) – dar de la un sistem autoritar de stat care sponsorizează oficial medicina naturistă nici nu așteptam prea mult. La capitolul dezamăgiri putem trece și OMS, al căror răspuns lent și lipsit de autoritate i-a făcut pe mulți să se îndoiască de organizație.

Ne-am tot luptat cu originea coronavirusului, oscilând între pangolin și liliac, dar cert este că în continuare existența și rezistența lui nasc semne de întrebare, majoritatea indicând spre China și laboratoarele ei. Pe lângă simptomele clasice și o contagiozitate ieșită din comun, Covid-19 a venit și cu o serie de simptome mai puțin așteptate precum pierderea mirosului și gustului (simptome ușoare), afecțiuni neurologice (inclusiv halucinații), afecțiuni autoimune și tot felul de probleme pe termen lung de care nu toți infectații au scăpat ușor. De fapt, nici măcar asimptomaticii n-au scăpat. Ah, și nici tipul ăsta care a avut o erecție de 4 ore provocată de Covid-19...

În primele luni, mulți au crezut că virusul e o banală infodemie, ajungându-se la tot felul de deliruri mistice prin presă (Peta a decis chiar că asta e o pedeapsă pentru consumul de carne). S-a vorbit despre furtuni de citokine ca despre ploile de vară, dar si despre celulele nazale, un punct de intrare pe care purtătorii de mască sub nas nu-l înțeleg. Oricum ar fi, virusul și structura lui proteică s-au dovedit al naibii de... inteligente. Spre norocul nostru, genomul Covid-19 a fost publicat destul de repede.

De altfel, la nivel de tratamente improvizate, am fost loviți cu Plaquenil (hidroxiclorochină, medicament pentru Ebola și Lupus mult mai necesar altor bolnavi), fapiravir, remdesivir, aspirină, cortizon, polidin, vaccinul anti-TBC, interferon, anticorpi reprogramați și cam orice supliment ne-ar putea trece prin cap. Serios, s-a vorbit despre spray-ul nazale, Omega 3, vitamina D, nicotină, melatonină, seleniu, quercetină, coajă de rodie, lemn dulce, apă oxigenată, abur, apă de gură, bețe cu dioxid de clor, sport, diete și, evident, masturbare (serios). Ahh, și evident că prestigioșii cercetători de la universitatea din Galați și un nene de la un institut din Timișoara au avut din timp soluții. Dar nu i-a luat nimeni în seamă, domne, că nu se vrea!

Coronavirusul ne-a îmbunătățit cumva dietele, deși a făcut praf alte lucruri importante și a cam scos cântatul și urlatul din program. Ne-am baricadat cu măști (cu excepțiile cunoscute), lămpi UV (nu tocmai sănătoase), mănuși și dezinfectanți, lăsând loc pentru o adevărată mafie a speculanților. Spirtul a fost valută forte și cred că mulți ar fi făcut mai bine să investească în el, decât în zecile de start-up-uri prăbușite de criză.

Pe lângă asta, am fost loviți și de o cruntă epidemie de plictiseală și singurătate (și de boli psihice amplificate de ele), dar și de o epidemie de șomaj și o criză economică în pregătire. Partea bună e că totuși a scăzut mult epidemia de gripă (mai puțin în Ungaria, unde a izbucnit iar aviara). Din păcate, de epidemia de conspirații care a pus în fund multe încercări de a gestiona criza încă nu am scăpat.

Aproape nicio țară n-a gestionat corect pandemia, cu excepția Taiwanului, Vietnamului, Mongoliei, Uruguay-ului și a altor câtorva regimuri ceva mai autoritare, capitaliste sau nu. Italia și Spania aproape că s-au prăbușit, Suedia a aplicat tactica „ignoră-l și o să plece”, sistemul de sănătate din SUA s-a prăbușit din motive de management defectuos și de președinte defect, iar țările mai puțin dezvoltate fie și-au lăsat oamenii să moară (Venezuela, Honduras, Belarus), fie i-au luat la bătaie, ca India. Coreea de Nord a rezolvat instant problema, evident. Între timp, China a continuat să se laude cu modul exemplar în care au gestionat pandemia pornită de ei, ascunzând-ne date și prefăcându-se că ne ajută.

Lumea germană a căzut în cap după ce o stațiune de ski din Austria a adus la un loc mai mulți vectori virali. România a început bine, însă, datorită mizelor politice, a lipsei de educație și a încăpățânării în deschiderea școlilor, s-a prăbușit rapid în Purgatoriul țărilor „covidite”. Nici faptul că nu am închis jocurile de noroc nu pare să ne fi ajutat prea tare. Eh, măcar am avut doi români care s-au bucurat de o vacanță prelungită...

Anul ăsta n-am avut nici Euro 2020 (din fericire pentru București, care clar nu era pregătit pentru el), nici carnaval la Veneția, nici Disneyland și nici mii de concerte. De fapt, n-am avut nici Paște. Dar am avut sute de poze cu orase goale, fără turiștii care le acopereau cu selfie-uri și ambalaje.

Din păcate, câteva industrii au picat și nu cred că-și vor mai reveni curând. Printre ele, numărăm companiile aeriene, industria manufacturieră, HoReCa (aici s-au închis nenumărate cluburi și nu doar de la pandemie, inclusiv vestitul Piranha), industria evenimentelor și, evident, turismul.

Jocurile video, muzica, automatizările și industria software în general au avut de profitat. Aplicațiile de comenzi și videoconferințe au fost marii câștigători, de departe, urmați de aplicațiile de lucru de la distanță și producătorii de POS-uri. Producția locală a devenit iar relevantă, iar firmele românești s-au reorientat pe lucruri ceva mai necesare (Farmec a început să producă dezinfectanți, firmele de steaguri măști etc.). Câteva companii mari, mai ales cele de retail, au făcut gesturi frumoase pentru cei mai puțin norocoși.

Școala online s-a dovedit a fi o tâmpenie, dar nu la nivel de concept, ci de execuție. Până și meditațiile s-au desfășurat online. Sigur, asta n-a fost pe placul multor profesori care au cerut sporuri de radiații și au luat-o puțin razna pe cameră. Munca de-acasă a devenit brusc fezabilă și chiar obligatorie, iar Zoom a intrat permanent în vocabularul nostru (au existat și poezii pe tema lui). Atacurile cibernetice si spam-ul au atins noi recorduri, așa cum ne așteptam. În 2020 n-am înțeles clar dacă am muncit de-acasă sau trăit de la muncă.

Altfel, am primit o groază de gratuități, de la servicii de streaming, cursuri de fotografie, colecții de anime, bilete virtuale la filarmonica din Berlin și... Pornhub Premium. Pandemia ne-a rezervat evident și niște incidente fantastic de stupide, de la greșeli de gestiune monumentale (precum infectarea unui cămin de bătrâni de către un tip îmbrăcat în costum de Moș Nicolae) la lucruri greu de înțeles în orice alt an. Cât de greu de înțeles?

Păi, în 2020, în plină pandemie, a avut loc cea mai mare adunare de ștrumfi din istorie, un italian a mers pe jos 450 de kilometri pentru a-i demonstra ceva nevestei, niște maimuțe s-au luptat în plină stradă, s-a făcut trafic cu pufuleți, un tip imbracat in tiranozaur a început să alerge pe stradă, iar un senator brazilian a fost prins cu banii de Covid-19 in fund. Hoții au profitat ca de obicei de ocazie, corupția a sărit în aer, iar cerșetorii au devenit extrem de creativi, îmbrăcându-se în călugărițe. Altfel, dacă medicii erau eroi și înainte, acum și curierii au mai urcat o treaptă spre nemurire.

Uniunea Europeană a contribuit financiar la redresare, dar s-a și cutremurat din toate balamele, sub presiunea Brexitului și a influențelor chineze și rusești. S-a vorbit din nou despre o armată comună, mai ales că NATO a dat semne de slăbiciune. Înainte însă de avea o armată, se pare că celor din U.E. le trebuie un portar, sau măcar securitate mai bună pe Twitter. În Rusia, medicii au început să moară pe capete, majoritatea „aruncându-se" pe geam. Ca o consecință pozitivă a infodemiei însă, site-urile de fake news s-au închis pe capete, inclusiv în România, iar cei care le propagau au început să fie pedepsiți (Facebook și Twitter au intrat în horă și au ajuns să închidă inclusiv conturile unor... dictatori).

Pirateria a explodat în pandemie și la fel și pornografia, majoritatea site-urilor de profil întrecându-se în oferte. Dacă sexul virtual a mers bine, cel real nu a atins cotele prevăzute de „specialiști", iar divorțurile și certurile au fost la ordinea zilei (iar la japonezi au revenit la modă... sinuciderile). Apropo de

sexualitate, ghidurile pe tema asta au fost cel puțin ilare, în top fiind canadienii care și-au îndemnat populația să folosească... glory holes.

Tot acum am avut din nou ocazia să observăm și ce organism atipic e Biserica in Romania și cât de mult se chinuie să ne țina în Evul Mediu. Am avut pelerinaje la Cluj, slujbe clandestine, preoți care au sustinut ca slujba de duminica aduce binefaceri fizice, tratamente cu apă sfințită și albastru de metil, transport cu elicopterul pentru bolnavii lor și, bineînțeles, eternul episcop al Tomisului care s-a pus întotdeauna de-a curmezișul, ca un Savonarola de buzunar. La asta s-a adăugat și o foarte necesară resfințire a crucii de pe Caraiman, un acord dintre MAI și patriarhie și un scandal mediatic pornit de la ceva icoane grafitti făcute de McCann. Cu alte cuvinte, BOR s-a comportat ca un adolescent căruia i s-a luat telefonul și acum sparge geamuri în semn de protest.

Într-un final, după un an de lupte, stări de urgență și bătălii media, avem nu unul, ci vreo cinci vaccinuri – o creație rusească mistică, un vaccin chinezesc testat live, unul de la Astra-Zeneca care nu prea merge si celebrele Pfizer și Moderna. Primul e eficient, dar trebuie transportat la rece, al doilea merge și a fost testat intens, dar încă nu e disponibil pe scara largă. Ambele au efecte secundare și ambele au personaje interesante în spate (cel de la Pfizer un imigrant ajuns celebru, cel de la Moderna o femeie om de știință care l-a testat pe... propriii copii). Sigur, avem și un fel de supliment alimentar românesc a cărui utilitate nu e demonstrată, dar asta nu i-a oprit pe oameni să se calce în picioare pentru el.

De țara noastră tot vaccinul Pfizer este cel mai aproape – nu doar fizic, dat fiindcă tocmai a intrat în țară și a început să fie administrat, dar și datorită faptului că varianta europeană este produsă în Belgia, folosind aceeași apă ca berea Duvel. Să sperăm că prin el, într-un an de zile, o să discutăm despre pandemie la timpul trecut!

Politica Mondială

Anul a început cu ceea ce părea a fi Al Treilea Război Mondial, adică cu un atac (accidental, spun oficialii) al SUA împotriva Iranului. Din fericire, lucrurile nu s-au precipitat. Rusia și-a trimis armata în Italia ca artificiu de PR, iar situația din Israel și Palestina s-a agravat considerabil. Grecia, pe de altă parte, aproape a intrat în război cu Turcia.

Polonia a continuat pe panta digitalizării, dar și pe cea a naționalismului, dând legal drumul la corupție. Alături de ea, Ungaria s-a supărat ca fondurile europene acum depind de respectarea statului de drept. Tot Polonia a invadat accidental Cehia, cerându-și ulterior scuze (serios), iar în Ungaria se pare ca s-au ocupat și cu violența față de femei, când deputații lor conservatori n-au participat la orgii cu bărbați la Bruxelles.

În timp ce euroul și dolarul s-au cocoțat pe culmi istorice, Uniunea Europeană n-a fost foarte hotărâtă nici în privința Covid-19, nici în alte privințe. NATO a fost în pericol de desființare, datorită acțiunilor lui Trump, iar ONU s-a ocupat cu „diverse", printre care și inegalitatea de venituri. În aceeași perioadă, Suedia a detectat potențialul unui pericol nuclear, iar Italia s-a apucat și ea mai serios de digitalizare. Apropo de digitalizare, e de menționat că celebrul „US Privacy Shield" a picat, iar europenii au început să se poziționeze puternic împotriva așa-ziselor „ziduri de consimțământ GDPR". În ciuda aparențelor, ambele mișcări urmăresc să protejeze mai bine și mai clar datele europenilor și nu doar pe teritoriul UE.

Atentatele teoriste au fost din păcate la fel de dese. Sigur, în prima parte a anului s-au mai rărit atentatele din școli, iar Isis ne-a promis o pauză, dar Franța a avut câțiva fanatici religioși și un incendiu la catedrala din Nantes, Anglia un atac în Manchester, iar Austria și Germania (cu un nou canibal) și-au primit partea lor de drame. Până și pe pașnicele plaiuri canadiene au existat incidente, inclusiv un nebun care a început să înjunghie oameni de Halloween.

Boco Haram și-a contiuat atentatele, iar SUA a fost ca de obicei propriul inamic (a se vedea și Kenosha). Prin Tailanda, un soldat a luat-o razna și a făcut mai multe victime decât ar fi făcut un eventual conflict armat. A existat inclusiv un atentat la Ubisoft Montreal, dovedit ulterior a fi o farsă (motiv pentru Ubisoft să mai ieftinească DLC-urile). Ca veste bună însă, în Ucraina a fost oprit un atentat terorist prin... proiecția unui film de Joaquin Phoenix.

Putin și-a continuat mandatele cu alte mandate și până la urmă a decis să devină președinte pe viață, după ce și-a otrăvit opoziția (adică pe Navalny). În aceeași zonă, Belarusul s-a prăbușit sub incompetența propriei dictaturi, dar și a protestelor și imixtiunii rusești – știi că ceva e în neregulă când țara ta începe să producă trupe de black metal din senin. Armenia, pe de altă parte, luând o mică pauză de la conflictul local, s-a apucat să testeze forțat adolescentele pentru infertilitate.

Nici prin Asia lucrurile n-au stat tocmai roz: Kim Jong Un s-a prefăcut că moare, înviind ulterior și explicând că nu mai poate curba timpul (serios), indienii s-au apucat de spionaj (când n-au protestat împotriva lui Modi), prințesa Dubaiului a fugit, Erdogan a transformat iar Hagia Sofia în moschee, iar Libanul a avut de suferit de pe urma unei explozii cauzate de o navă sub pavilion... moldovenesc.

Brexit

Brexitul s-a produs într-un final, urmând să intre cu adevărat în vigoare de pe 31 decembrie. Spre surprinderea britanicilor, treaba asta a venit cu o serie de probleme, inclusiv apartenența Gibraltarului, problema graniței cu Irlanda și viitoarea independență a Scoției. Să nu mai vorbim despre vize și datoria publică. În timp ce puținii fani Brexit rămași au izbucnit în urale la aflarea veștii, imaginea NHS-ului britanic a devenit o moașă româncă, iar imigranții ăia nasoi pe care s-au chinuit toți să-i izgonească au devenit monedă forte. Quelle surprise!

În alte știri britanice, prințul Harry a renunțat la tron și la casa primită și nimănui nu i-a păsat. Atât clovnul Boris Johnson cât și Prințul Charles au luat Covid-19, motiv pentru media să afle că datele despre pandemie erau ținute în... Excel. Nu că ar fi contat, cât timp oamenii au continuat să-și țină maratoanele liniștiți.

Cea mai ciudată și înspăimântătoare însă știre venită de la britanici a rămas faptul că la ei s-a dezvoltat prima variantă Pro a virsului, motiv pentru o nouă închidere a granițelor. Sigur, nu vorbim despre singura mutație „de pe piață", dar vorbim despre prima mutație periculoasă.

Căderea Americii

2020 a fost dominat în SUA de trei mari fenomene: Trump (și cantitatea colosală de prostii pe care le-a debitat), protestele Black Lives Matter și pandemia, gestionată absolut terifiant de americani.

Despre Trump nu știu dacă mai sunt multe de spus. În pandemie a părut că urăște știința (probabil pentru că nu-i întărește iluzia de grandoare), că poți bea dezinfectant și că te poți trata direct cu UV. E un om care are senzația că poziția politică îi permite să oprească inclusiv cărți de la publicare. Lupta dintre el și Anthony Faucci, principala autoritate epidemiologică a americanilor a fost vizibilă. Chiar dacă Faucci a avut dreptate, Trump a câștigat, scoțând SUA din OMS, la scurtă vreme după eliminarea din Tratatul de la Paris.

Nu doar gestiunea tardivă și inconsecventă a pandemiei i-a făcut pe mulți să se îndoiască de sănătatea SUA, ci și faptul că majoritatea problemelor sistemice ale Statelor Unite au fost expuse. Lipsa de asigurări sociale, sistemul fragil de sănătate, lipsa de drepturi pe piața muncii, problema chiriilor, sistemul suprafinanțat de poliție și lipsa de soluții clare pentru micile afaceri (cândva considerate sufletul sistemului) au fost la fel de grave. Pe politicieni însă pare să-i fi durut mai grav pierderea statutului de buric al Pământului.

Curentul Black Lives Matter a pornit inițial de la trei activiste, însă a fost amplificat de moartea lui George Floyd și a acoperit mai mult decât o problemă rasială. S-a discutat despre poliție, rasism sistemic și violența cauzată de arme. Din păcate, s-a și furat și distrus mult, indiferent de motiv (CNN și-a făcut zid împotriva protestatarilor pașnici), iar majoritatea brandurilor au făcut o paradă atât de obscenă de „virtuți", încât 2020 a fost anul în care s-a auzit cel mai des cuvântul „afro-american". Chiar și în comunități care nu au văzut vreodată unul. Să nu mai vorbim despre vedetele care au încercat brusc să pozeze în campioni ai progresismului sau victime (a se vedea cazul lui Jussie Smollett și scandalul aferent).

Treaba asta a pornit și un trend de dărâmat la propriu statui, dar și un val nemaivăzut de „cancel culture" despre care vom vorbi ulterior. Cert este că prezența lui Trump și lipsa lui de diplomație n-au făcut decât să-l amplifice. Și nu doar a lui: omuleți precum Rudolph Giuliani și acum arestatul Steve Bannon n-au făcut decât să agite valurile de ură și să lanseze diferite conspirații care urmau să-l ajute pe Trump în campanie. De altfel, republicanii au susținut temporar și QAnon. În plus, după decesul unei judecătoare de la Curtea Supremă, republicanii au trântit-o acolo pe Amy Coney Barret, o tanti ultra-conservatoare și anti-avort. Între timp, Trump a reușit să îngenuncheze și mai mult serviciile poștale americane. Așa, ca un cadou de bun rămas.

Că veni vorba de bun rămas, americanii au votat în plină pandemie (ca și noi de altfel) și l-au ales pe Biden. Nu că alternativele erau fabuloase: pe lângă Trump, în cursă intraseră tot felul de anonimi, dar și delirantul Kanye West (care ulterior a aplicat pentru un set de ajutoare de stat). Dezbaterea Biden-Trump a fost atât de furtunoasă încât a schimbat legislația, iar Twitter a ajuns să-l cenzureze pe fostul președinte. Se pare că sfătuitorul spiritual al lui Trump, Paula White, nu s-a rugat suficient (ea și teleevangheliștii care-i cereau lui Iisus un vaccin).

Biden a câștigat cu greu, instaurându-și un vicepreședinte de culoare, însă echipa lui Trump nu s-a lăsat dusă de la Casa Albă încă o lună. De fapt, în timp ce citiți articolul ăsta, Trump acordă grațieri la nu mai puțin de 29 de indivizi chestionabili. Între timp, noul președinte a făcut ceva promisiuni mari (inclusiv reintrarea în OMS și întărirea NATO), iar câțiva foști președinți s-au vaccinat la televizor.

Un început promițător, însă cam departe de ce are America nevoie pentru a se redresa (mai ales acum, când celebra organizație a Cercetașilor a sucombat). Eh, măcar s-a semnat un acord de pace în Afganistan.

China

China nu știu dacă merită un capitol special, dar câteva paragrafe tot merită, mai ales că în 2020 au fost campioni ai dezinformării. În plus, ne-au aruncat în brațe o pandemie care le-a adus o groază de bani, după ce au renunțat la naționalizarea fabricilor de măști.

După ce și-au rezolvat fie și temporar problema propriei pandemii, China au început să pozeze în salvatori, oferind măști mai multor țări și sfaturi de control al bolii. Generos, mai ales că nu au permis nici OMS și niciunui stat extern o investigație independentă în laboratorul lor de unde NU a scăpat niciun virus, în ciuda faptului că întreaga activitate a laboratorului era studiul coronavirusurilor. Rai a făcut un documentar interesant pe temă. De altfel, jurnaliștii evacuați rapid din țară sigur NU au avut nicio legătură cu fenomenul și nici spionii descoperiți peste noapte de autorități.

Altfel, anul ăsta China a mai interzis mâncatul înregistrat, a reușit să „piardă" un hotel întreg și să ne asigure că datele care trec prin China sunte de fapt datele tuturor (la fel și routerele). Tot prin China s-au găsit și mii de animăluțe de companie decedate și alte câteva lucruri nu tocmai în regulă. Totuși, nimic nu s-a comparat cu genocidul Uighur, care a continuat la scară mai mare și mai organizat decât în alți ani. De altfel, pandemia a fost o acoperire perfectă pentru spălarea de creiere din regiune.

Dar China n-a fost doar personaj negativ anul ăsta. Deși cel mai mare eveniment dedicat telefoanelor mobile s-a închis, Xiaomi (ajunși acum pe locul 3 pe mapamond) și Huawei au avut un an absolut fantastic. În plus, la nivel industrial, China a venit cu niște inovații greu de negat, precum un prim reactor

cu fuziune nucleară (în construcție) și o instalație de energie nucleară fantastic de avansată. Dacă am zis prea des „nuclear", asta e pentru că statul chinez pare să aibă o obsesie cu tehnologia asta, pe care intenționează să o folosească și pentru gazele de șist. Ah, și toti ei au construit și cel mai mare calculator cuantic din zonă.

Politica românească

Politica românească a fost ca de obicei o zacuscă de neînțeles, cu stări de urgență și ordonanțe, anulări de ordonanțe, o cădere de guvern, moțiuni depuse aiurea și, bineînțeles, alegeri. În 2020, cele două runde de alegeri (locale și parlamentare) au fost al doilea subiect favorit al presei, după pandemia de mai sus (pentru care Pandele a făcut mobilizare de război, apropo).

Trecând peste dificultatea de a vota cu actualele restricții, prezența la vot a fost mare și recunosc că alegerile au adus câteva surprize interesante, de la alegerea lui Dominic Fritz în Timișoara (care acum își caută city manager și închide, pe bună dreptate, grădina zoologică), la celebrata victorie a lui Nicușor Dan în fieful lui Firea. Ea a fost secondată de cea a lui Clotilde Armand, căreia i-a luat ceva vreme să-și poată lua în primire postul (până la urmă, îl câștigase de la cel mai hulpav pesedist) și să ne promită un spațiu de procreere.

Și totuși, au fost și lucruri stupide? Cu duiumul, de la primarul învins care s-a supărat pe alegători și a smuls băncile și stâlpii de iluminat din comună, la un tip care a tăiat panglici pentru școli imaginare și altul care a preluat abuziv pagina de Facebook a unui liceu, pentru campanie. Să nu uităm nici de primăria din Beiuș, care a interzis accesul într-un cinematograf pe care nu l-a construit.

Pe listele partidelor au apărut și nume interesante, inclusiv al unui candidat transexual cu un program chiar acceptabil, dar și nume de care uitasem, precum Mihail Neamțu sau Ilan Laufer și nume de care voiam să uităm, precum Traian Băsescu, Piedone sau Doru Iuga. Elena Lasconi a candidat și a și câștigat în Câmpulung, iar Moise Guran ne-a anunțat că și el vrea în politică, dar nu a făcut marele pas.

Că veni vorba despre partide, mai toate partidele au dezamăgit crunt și nu doar la alegeri. PSD-ul a fost inutil și nociv, ca întotdeauna, protejând pensiile speciale, blocând legi importante și concentrându-și discursul pe Iohannis si PNL și pe marirea salariilor în condiții de criza economica. Singurul lucru la fel de nociv s-a dovedit CCR, care a anulat amenzile împotriva contravenienților din perioada Covid-19, a scos oamenii din spitale și s-au luptat pentru pastrarea privilegiilor acumulate.

Ai zice că opoziția s-a mișcat mai bine, dar PNL încă nu și-a găsit ritmul, după ce la începutul anului părea destul de stăpân pe situație. Au acceptat o droaie de foști pesediști pe liste și au permis unui pedofil și unui psihopat să candideze, totul în numele câștigării alegerilor unde au obținut un scor mai bun decât înainte, dar mai slab decât își doreau. USR a continuat pe pantă descendentă, făcând multă gălăgie și puține lucruri concrete, deși a obținut mici victorii în digitalizarea administrației, în legislația locală și în declanșarea propriilor demisii (ca protest împotriva pensiilor speciale). Partenerii lor, Plus, au fost acolo.

ALDE și partidul lui Ponta au fuzionat, aliindu-se inițial și cu PNȚCD și apoi alăturându-se ultimului partid la coșul de gunoi al istoriei (unde PMP le-a făcut loc cu bucurie). Surpriza neplăcută a campaniei a fost apariția partidului AUR, un partid cu un puternic filon naționalist, susținut de un grup de creștini – de creștini ruși, evident. În mod ciudat, niciun jurnalist n-a fost demis pentru eșecul de a-i prezice ascensiunea fulminantă, dar cumva toți se așteptau să apară.

De fapt, cred că acest mic colaj făcut pe viteză poate ilustra perfect cum au arătat alegerile în România anului 2020, alegeri unde unii au preferat să voteze candidați morți:

Altfel, s-a vorbit destul de mult și despre o lege inițiată de minorități și dezamorsată sarcastic de Iohannis. Președintele s-a ales cu o amendă de la CNCD, dar a câștigat capital de imagine de la o demografie neprielnică. Ceva similar, doar că fără recompense, a încercat și Cosmin Gușă – doar că strategia lui a fost să-l facă pe Nicușor Dan homosexual. Nu i-a ieșit, mai ales că era susținut doar de Gabriela Firea și acoliții ei (când nu ne puneau să adoptăm statui pentru a subvenționa iar apa caldă). Tot scandal a generat și o lege pentru interzicerea discutării identității de gen (blocată de Iohannis) și legea pentru introducerea educației sexuale în școli (blocată de PSD).

Altfel, Tăriceanu a ieșit într-un final din primul eșalon politic (și a intrat în eșalonul acuzaților, alături de Gabriel Oprea, judecat anul ăsta, și de Alina Bica, prinsă în afara țării). Ponta și-a exprimat condoleanțele pentru Maradona plagiind un mesaj, dar media l-a iertat pentru că în sfârșit nu mai e politician și pentru că a făcut un gest frumos pe care nu l-a împărtășit nicicui. Iată deci un alt nume pe care-l putem liniștiți uita, alături de cel al lui Dragnea, care a protestat din pușcărie și înainte și după ce a luat Covid-19.

Pandemia a fost plină de investigații DNA și raiduri ale poliției (unul a reținut 98 de interlopi proaspăt întorși în țară iar altul l-a prins pe cel mai faimos falsificator de bani), deși Justiția s-a opus din greu digitalizării. De altfel, clasarea dosarului 10 August și eșecul dosarului Mineriadelor, ambele picate anul ăsta, ar fi fost motive suficiente să digitalizăm tot.

Hoții români au dat o serie de lovituri prin afara țării, câteva de un bizar rafinament, iar celebrul furt de păduri a putut continua fără turiștii care-l raportau uneori. Asasinarea lui Emi Pian, un interlop bucureștean, a încercat să devină știre, dar n-a prea reușit – până când s-a prins presa că atât băieții buni cât și băieții răi colaborau cu poliția, mai precis cu șeful ei. Și atunci am vorbit două săptămâni despre asta.

La capitolul incidente neplăcute, e greu să uităm de tragediile din Piatra Neamț și Socola care au lovit sistemul de sănătate. Tot aici ar fi de amintit și numeroasele cazuri de poluare, mai ales că România tocmai a semnat și ea pactul ecologic european. Și mai ales că eram, teoretic, în plină stare de urgență. Inundațiile au fost mai rare, dar tot nu ne-au menajat. Un incident neplăcut a fost și modul dubios în care conaționalii noștri s-au purtat cu niște băieți din Sri Lanka – uitaserăți de scandal, este?

La capitolul vești bune, câteva orașe din România au continuat pe pantă ascendentă (Timișoara, unde prin eforturile medicului Virgil Musta, pandemia a fost sub control, Oradea, Cluj), iar câteva comune au arătat și ele că se poate (Ciugud de exemplu). România va fi gazda unui centru european de cibersecuritate și, în plus, s-a implicat și în misiuni ESA. De altfel, încercările noastre de a lăsa o mică amprenta asupra spațiului nu s-a oprit acolo, deși un proiect mai vechi, Telerom, a fost abandonat. În plus, România s-a apucat să taxeze criptomonedele și, deși ratingul țării e încă pe minus, UE ne-a promis iar că ne bagă în Schengen. Asta dacă ne rezolvăm problemele cu mărcile înregistrate.

Într-un final, vă veți bucura să aflați că măcar pisica Miți s-a simțit bine în 2020.

Știința

Ne place sau nu să o auzim, 2020 a fost un an absolut genial pentru știință. Normal, când ești blocat în casă sau laborator, e greu să nu-ți vină idei. A.I-ul a fost cumva vedeta anului și va fi și a viitorului deceniu. Nu doar că algoritmii de Machine Learning au creat un medicament anti-OCD care altfel ar fi durat ani, dar tot A.I-ul a descoperit și vreo două antibiotice și a fost folosit cu succes pentru a identifica și tria bolnavii de Covid-19. Un A.I. Google a descoperit și cum poți să „îndoi" proteine. Din păcate, A.I.-ul a însemnat și abuz, anumite țări trecând brusc la identificare facială în masă. Asta poate și pentru că inteligența artificială nu poate încă detecta sarcasmul...

Pentru mulți, A.I.-urile nu sunt doar un algoritm complex, motiv pentru care am avut parte și de androizi (care mai nou simt durere), de roboței scriitori și de robotul rusesc Fedor care și-a turnat colegii care s-au îmbătat. Elon Musk s-a tot chinuit cu interfața lui neuronală care n-a impresionat pe nimeni, dar a dat o idee despre cum ar putea arăta viitorul.

Tot la același capitol, niște băieți au creat un simulator de gust, alții au descoperit cauza valurilor uriașe, câțiva au creat o nouă ipoteză pentru călătoria în timp și pentru univers cu totul, iar cineva a reușit să recreeze a cincea stare de agregare a materiei (da, fix ca în filmul Spectral). Imortalitatea a fost puțin mai aproape în 2020, iar subconștientul ne-a deschis pentru prima dată poarta. În plus, un puști a fost inclus în Cartea Recordurilor... pentru cea mai tânără persoană care a obținut fuziune nucleară, o tehnologie pe care China și Franța au adoptat-o deja. Voi ce făceați la treișpe ani?

Astronomic vorbind, Pământul a avut o lună secundară pentru scurtă vreme și a fost aproape atins de un asteroid. Jupiter ni l-a arătat pe Pluto, iar apoi a început să se giugiulească cu Saturn (un eveniment extrem de rar, de altfel). Am avut parte de o eclipsă bizară de soare, iar cometa Neowise ne-a vizitat și ea de la distanță. S-a discutat iar enorm despre potențialul vieții pe Europa (luna lui Jupiter), dar și despre potențialul vieții pe... Venus. Tot în 2020 am descoperit și o planetă a infernului, ceva ce nu cred că-i miră pe detractorii acestui an. Tot acum însă am primit și una din cele mai frumoase imagini cu Universul (un Univers în care avem din nou dovada unor forme de viață extraterestre).

Nici NASA n-a stat degeaba, testând câteva lansări alături de SpaceX, aducând material de pe meteoriți și interceptând nu unul, ci două semnale misterioase din propria galaxie. Tot SpaceX au reușit să scadă semnificativ costul zborurilor spațiale, deși Elon Musk s-a purtat dubios mai tot anul. Detectoarele de neutrini din Antarctica au tremutat o vreme la ideea posibilității universurilor paralele, iar bătrânul telescop Hubble a făcut și el 30 de ani. Apropo de telescoape, unul legendar (Arecibo) s-a prăbușit, iar SETI@Home și-a încetat activitatea (e în regulă, SETI-ul original rămâne în picioare).

Anul 2020 a venit și cu un nou ciclu solar, dar și cu câteva premiere, precum prima femeie inginer în... Arabia Saudită și prima analiză RMN pe o femeie posedată. Am avut pentru prima dată speranța că orbirea va fi ceva complet vindecabil și am descoperit și cea mai mică unitate de măsură a iluziei numite timp (zeptosecunda). Podul Golden Bridge din San Francisco s-a pus pe cântat iar România a aprobat buletinele cu cip. Tot în 2020 am aflat și care este cel mai bun lucru din lume: somnul!

Business și Tehnologie

Dacă inițial vânzările de gadget-uri și console au fost afectate de pandemie (și de scăderea capacității de producție), ulterior cererea de telefoane, laptopuri și tablete a explodat. Huawei a sărit brusc pe locul 1 în top, iar Xiaomi pe 3. Bine, mai tot anul, Huawei ne-au spamat cu diferite comunicate, de la sistemele lor 5G (care vor ajunge totuși în Germania, dar nu în UK și SUA), la drone, panouri solare și cam orice ai putea produce dacă ai avea fabricile lor.

Multe companii mari și-au închis temporar sau definitiv porțile, inclusiv celebra firmă de închirieri auto Hertz, divizia de camere a Olympus și pentru o vreme și Bosch, care s-a reprofilat temporar. Concedierile au fost din păcate foarte dese, iar sediile de corporație și sediile fizice au fost pentru prima dată în pericol să dispară. Companiile aeriene s-au întrecut în oferte ridicole, au pierdut bani zburând cu avioane goale și și-au pus managerii și investitorii într-o poziție delicată (chiar și pe celebrul Richard Branson). Anul ăsta s-a vorbit mult și despre cazul Yukos și al cleptocrației ruse (similar celui cu despăgubirile Petrom), dar și despre Carlos Ghosn, cel mai celebru fugar corporatist (fostul CEO Nissan-Renault, încă neprins la ora scrierii articolului).

Din păcate, și start-upurile au avut probleme, cele de transport reducându-și serios profitul, iar altele, precum Quibi (o companie care producea micro-seriale pentru vizualizarea în mijloacele de transport) sau Questia (nu chiar un start-up), falimentând direct. În alte locuri, managerii au încercat să se retragă și au fost forțați să se întoarcă, ca în cazul celebrului Bob Iger (Disney).

ARM a fost cumpărat de Nvidia (care s-a extins cam peste tot, creând acuzații de monopol, dar promițând o epocă de aur a gaming-ului), iar AMD a avut pentru prima dată în istorie cele mai puternice procesoare de pe piață. Microsoft a achiziționat Bethesda (creatorii Elder Scrolls și ultimelor titluri Fallout și un distribuitor uriaș), iar celebrul studio Codemasters a fost achiziționat de EA - e ca și când ar fi dispărut într-un incendiu. Chiar și producătorul de antiviruși Avira a fost cumpărat, dar și Slack, care acum este proprietatea Salesforce. În România, merită să amintim că divizia de telefonie fixă Telekom, la fel ca și alte câteva divizii ale fostului Romtelecom, vor deveni proprietatea Orange.

Apple a pierdut din cauza scandalului Tencent și a unei lupte legislative cu guvernul francez, dar cumva s-a redresat și tot a atins noi niveluri de profitabilitate. Asta deși a decis să treacă complet la o arhitectură de tip ARM, făcându-i pe unii să se minuneze și pe alții să râdă în barbă. Având în vedere

publicul Apple și testele inițiale, mișcarea s-ar putea să fie una deșteaptă. Tot ei au venit și cu o idee excelentă: etichetele nutriționale pentru date.

Și dacă tot suntem la Apple, merită amintit și scandalul uriaș cu Epic Games, băieții din spatele Unreal și Fortnite. Procesul a ajuns atât de celebru, încât nu a dus doar la o micșorare a comisioanelor Apple pentru dezvoltatorii de aplicații, ci și la o întreagă discuție despre ce înseamnă de fapt o platformă și la crearea de legislație pentru ele. Ah, iar telefoanele Apple cu Fortnite au devenit un bun rar pentru o vreme.

Photoshop a facut 30 de anisori si la fel si Windows. Că veni vorba de Windows, Microsoft a fost foarte activ în 2020, inițial închizându-și magazinele fizice și dând afară oameni din staff-ul LinkedIN, iar apoi bombardându-ne cu update și feature-uri, inclusiv un task manager pentru gameri, un Edge reconceput pe bază de Chrome și o groază de conținut pentru suita Office. În plus, au început să-și înlocuiască și editorii cu roboți. Totuși, tot Microsoft a încercat și reușit să migreze o bună parte din utilizatorii Internet Explorer, a creat un super A.I., a ajutat la combaterea unuia dintre cele mai nasoale atacuri cibernetice din ultima vreme și l-a cooptat pe creatorul Python.

Google pe de altă parte a anunțat declinul SEO-ului tradițional prin lansarea algoritmuli BERT și prin adaptarea la noile reguli de geoblocare. Asta când nu a umplut atmosfera de baloane cu Internet. Tot acum s-a dovedit că Google știa totuși ce tâmpenii urmăriți în modul incognito și că politica lor de incluziune funcționează doar când e presa prin zonă.

Tesla lui Musk a depășit complet așteptările, deși omul părea hotărât să ne enerveze anul ăsta, scoțând melodii bizare, botezându-și copilul cu un nume impronunțabil și făcând tot felul de declarații controversate. Nici SpaceX nu a dus-o deloc rău, dar i-am menționat deja mai sus.

Whatsapp a avut niște mici probleme cu securitatea și s-a apucat și de împrumuturi. Tik-Tok a avut mari probleme cu securitatea, dar a continuat să facă bani. Aplicațiile de dating au devenit aplicații de mesagerie (a se vedea Tinder cu Passport-ul lor), iar aplicațiile cu doctori virtuali și chiar și cele funebre au avut o creștere spectaculoasă. Facebook a avut un ditamai procesul de monopol (mai ales după ce a tot absorbit aplicații), s-a supărat pe un film Netflix, a închis un serviciu despre care nu știa nimeni că există, a blocat câteva aplicații, a achiziționat Giphy, lansat Facebook Dating și în final ne-a spus că suntem la 3.5 oameni distanță unul de celălalt. Ulterior, a înființat și un consiliu pentru reclamații, iar Mark Zuckerberg ne-a liniștit, spunând că... speră că nu va distruge lumea.

Pandemia a scos ce era mai rău din fondurile de investiții și a blocat multe start-up-uri, deși țări precum Franța sau Germania au încercat să le salveze. Mulți au investit în Zoom Technologies, o companie defunctă care n-are nicio treabă cu producătorii celebrului client Zoom. În 2020 s-a dat și prima sentință de bore-out, adică de subutilizare a angajaților la muncă.

Așa cum menționam, atacurile cibernetice au fost peste tot și de peste tot. Yahoo (da, încă mai există) a plătit cetățenilor SUA și Israelului vreo 200 de milioane de dolari ca despăgubiri pentru o problemă din 2019. A apărut un bug care distruge SSD-uri, Avast și-a trădat utilizatorii, Twitter și Garmin au fost sparte, iar Contact Form a condamnat cinci milioane de site-uri Wordpress. Până și jucăriile sexuale au fost victime ale hackerilor, jucării care au tot inovat. În Africa, IFN-urile îți pot ataca direct lista de prieteni, iar în China nu e ilegal să trimiți nuduri ca girant pentru împrumuturi. Că veni vorba despre IFN-uri, bătrânul Opera pare să fi devenit unul.

Tot în 2020 a decedat definit și străvechiul Adobe Flash, iar Python a fost pentru prima dată mai popular decât Java, lucru puțin redundant dacă primul limbaj de programare cu autocorrect se dovedește popular. 2020 a fost și anul paranoiei cu releele 5G, problema ajungând și într-un comunicat stupid al Academiei Române (ocazie cu care am constatat și că avem o groază de academii secundare inutile).

Altfel, ăsta a fost anul în care am înțeles că nu mai merge să folosim cuvântul digitalizare ca slogan politic sau subiect inofensiv de discuție. Nici măcar în România.

Sport

Lumea sportului n-a dus-o grozav în pandemie. Stadioanele au fost goale și la fel și tribunele unor ocupații mai ciudate, precum wrestling-ul. A fost, din păcate, și anul în care i-am pierdut pe Kobe Bryant, Diego Maradona, Jack Charlton și Gerard Houlier.

Fotbalul românesc a fost pe butuci, deși Cornel Gâlcă a demonstrat că se poate... dar în Danemarca. Simona Halep nu ne-a dezamăgit, doar că nici pe ea n-a ocolit-o Covidul. Că veni vorba despre boli, mai toți „marii din fotbal" au dat declarații tâmpite, de la Becali care voia să vindece tot cu Sfânta Liturghie, la Olăroiu care lăuda determinarea Chinei. Chiar și fără spectactori, fotbaliștii tot au reușit să răspândească boala – la fel și membrii FRF. Dar să nu-i blamăm prea tare pe ai noștri: chiar și celebrul Djokovic a făcut niște declarații tâmpite după ce a fost testat pozitiv cu Covid-19.

Messi a anunțat că părăsește echipa care l-a propulsat în inimile fanilor (iar apoi a anunțat că se întoarce), iar într-un meci al lui Neymar s-au dat... cinci cartonașe roșii. Campionatul european a fost amânat, deși mulți îl așteptau ca pe o portiță de salvare. Deși Kobe nu le-a mai purtat de multă vreme tricoul, Lakers au câștigat campionatul american de baschet pentru prima dată în 10 ani. La începutul anului, Tibi Ușeriu a urcat iar pe podium pentru un maraton.

Altfel, cu stadioanele goale, cercetătorii au putut afla în sfârșit dacă publicul „de acasă" poate afecta rezultatul unui meci (răspunsul este da). Se pare că Tyson și Holyfield nu au terminat nici ei cu meciurile, deși ar trebui să o facă. Mai ales că anul ăsta s-a înregistrat și cel mai rapid knock-out din istorie.

Spre finalul anului am avut și un mic scandal cu note rasiale, când un oficial român a jignit aparent un jucător de culoare. Deși incidentul ar fi fost minor în alte condiții, Internetul și reacția echipei care a ieșit de pe teren l-a amplificat enorm. Cei mai vehemenți au fost francezii, uitând cât de des folosește galeria lor cuvântul țigan (sau cum o numeau cu un an în urmă pe Simona).

În timp ce toată lumea își rodea unghiile în fața virsului, undeva, într-un colț al Americii de Sud, Ronaldinho a fost arestat pentru că a intrat cu acte false în Paraguay. Trecând peste faptul că un multimilionar și-a pierdut pașaportul pentru că n-a vrut să achite o amendă și că a luat unul de la o femeie care a folosit o minge cu capul lui pentru a-l confecționa... ar mai fi ceva la povestea asta. În pușcărie, brazilianul a câștigat un meci demonstrativ de fotbal (evident) și a primit un purceluș pe care l-a împărțit cu colegii de celulă. Deci, amintiți-vă că în timp ce frica cuprindea fiecare colțișor mass media, Ronaldinho câștiga purcei în Paraguay.

Istorie și antropologie

Și aici, ca și la capitolul știință, arheologii și cercetătorii au descoperit câteva lucruri interesante despre om. Probabil și pentru că au lipsit turiștii care să calce în picioare siturile mari. Descoperirea anului a fost un fel de „capelă sixtină a Epocii de Gheață", urmată de scopul Stonehenge (era o stație de amplificare) și de sensul jocului de Senet. România din păcate n-a descoperit decât noi urme ale atrocităților comuniste.

Tot acum am aflat că vechii babilonieni știau trigonometrie, că amazoanele chiar existau (în sensul grec al cuvântului), că femeile vânător erau comune și că termenul de viking era mai degrabă legat de o meserie, decât de o etnie. Apropo de vikingi, anul 2020 a fost plin de descoperiri de vechi altare și case din perioadă, multe în perfectă stare de conservare. În mod surprinzător, lumea islamică și-a publicat pentru prima dată manuscrisele. Și tot acum am aflat cum suna Hagia Sophia înainte de cucerirea turcească.

Am descoperit primul organism care trăiește fără oxigen sau mitocondrii și am ajuns la concluzia că prietenia a fost de fapt baza evoluției. Arheologii au dezgropat cel mai mic dinozaur și ne-au învățat și cum ar trebui să fugim de unul. Tot în 2020 am găsit și primul organism care avea... față și spate (da, e un vierme, vă scutesc de link). Tot acum am descoperit și că delfinii își fac... boy bands.

Cercetătorii au decis că vârsta de mijloc e mai nasoală decât pensionarea, că fotomodelele nu sunt tocmai atrăgătoare și că oamenii pot fi împărțiți în multiple categorii după tiparele lor de somn. Spre dezamăgirea experților de Facebook, în 2020 a apărut și un studiu care ne arată că celebrul efect Dunning-Krueger e un simplu artefact statistic. E foarte posibil ca oamenii să fie pur și simplu proști.

2020 ne-a lovit și cu o farsă în care mai mulți monoliți au apărut aiurea prin România și SUA. Mulți zic că e un artificiul publicitar, câțiva sunt convinși că e un semn de la alte civilizații. Dar e în regulă oricum: studiile de anul ăsta arată că civilizația noastră are mari șanse de prăbușire oricum.

Cancel culture

Trecem acum la alt tip de cultură și anume la cultura „anulării". Din moment ce am mai scris vreo două articole pe tema asta la vremea lor, nu are sens să insist. În 2020, mai mult ca oricând, orice cuvințel aruncat pe o rețea socială sau în media s-a putut întoarce împotriva ta cu furie. Tot în 2020, amplificate de Black Lives Matter și de sentimentul justiției sociale, brandurile au făcut o paradă nefastă de „incluziune", enervând pe toată lumea și ajutând pe nimeni.

Prima care a intrat în vizorul luptătorilor online a fost J.K. Rowling, recent trecută printr-un scandal în care fusese victimă. De la un schimb de replici considerate transfobe, discuția a ajuns la sugestia de a arde cărțile autoarei (da, cele mai bine vândute cărți ale unei autoare de sex feminin). Dar dacă discuțiile s-ar fi oprit la Rowling, care nu putem spune că a fost chiar nevinovată, probabil că ar fi fost exagerat să numim 2020 anul „cancel culture".

Nu, lista rușinii a cuprins o serie de autori moderni, dar și clasici precum Agatha Christie, Byron și Orwell. Pe Aripile Vântului, Little Britain, Dr.Who, Fawlty Towers, Cops și multe altele au fost fie anulate, fie editate să corespundă noilor sensibilități ale timpurilor. Numele lui Clapton și chiar ale lui Beethoven și

ale celor de la Beatles au apărut pe listele de „rasiști”. Să nu mai vorbim de boy band-uri, care au fost anulate pe capete. Premiile Oscar au anunțat că pe viitor vor fi nominalizate doar filme care le îndeplinesc criteriile de incluziune, iar comediantul Chris D’elia are șanse să ajungă în top... în topul condus de Bill Cosby.

Au fost dărmate și vandalizate statui de toate tipurile, inclusiv cea a lui Cervantes. Jocurile video n-au fost nici ele scutite de scandaluri, un șef de la Riot (League of Legends) fiind demis pentru remarci rasiste, iar Chris Avellone fiind acuzat de hărțuire sexuală. Magic the Gathering și-a retras cărțile aparent rasiste, iar Microsoft și Epic s-au apucat chiar să facă un fel de comisie de etică a jocurilor.

Termeni precum „master and slave” sau „blacklist” din IT au fost la propriu puși pe lista neagră, iar companiile s-a grăbit să lanseze produse sau să facă donații care să demonstreze cât de progresive sunt. Când spun companiile, mă refer la aproape toate companiile, de la Apple, LinkedIN, Avon, Calvin Klein și Formula 1, la Band Aid (da, exact) și Pantone. Altele, precum Microsoft sau Audi și Volkswagen nu au reușit să se poziționeze corect, ba chiar au fost penalizate. Celebra Anita Sarkeesian a urlat puțin și la Lego.

Evident că și „partea celalată” (care a fost greu de definit aici, oscilând între oameni care apără libertatea de exprimare și extremiști care s-au aflat în treabă) a ripostat, fie violent prin contraproteste, fie elegant, prin scrisori semnate de intelectuali autentici. Jordan Peterson, un om de la care toți se așteptau la o reacție, a lipsit suspect din peisaj (fiind internat și revenind recent, dar nu chiar în formă), dar Joe Rogan și podcastul lui nu.

Tot în 2020, primăria din Paris a primit o amendă pentru discriminarea bărbaților (nu foarte diferită de procesele prin care au trecut Microsoft și Google pentru politicile lor de incluziune), iar lui Johnny Depp i s-a făcut în sfârșit dreptate. Da, Amber Heard l-a agresat pe el, fiind o femeie cu un sindrom borderline agresiv și o mitomanie pe măsură. Deci n-a fost totul numai „cancel”.

În final, mulți au avut senzația că s-ar fi schimbat conceptul de putere. Eu aș spune doar că, dată fiind izolarea, media a amplificat niște voci irelevante, dar asurzitoare (de ambele părți) și astfel, în loc să ne vedem liniștiți de viață, am discutat două luni despre cum o să fie Anne Boylen negresă într-un film. Vorba lui Obama: hai să trecem peste.

Media și Divertisment

Nici de divertiment, reportaje incendiare și creații artistice noi n-am dus lipsă. Anul a fost dominat de departe de serviciile de streaming, cu un Netflix care a scuipat producții pe bandă rulantă și un Amazon și Disney Plus care i s-au ținut în coadă. Asta în timp ce epoca marilor filme de cinematograf se încheia în tăcere. Nici podcasturile n-au rămas pe loc, făcându-și treptat loc în obiceiurile noastre de consum, inclusiv la nivel local, unde foste vedete TV precum Andi Moisescu și-au asigurat în scurt timp un public fidel. Despre vloguri nu are sens să mai vorbim, 2020 fiind unul din cei mai buni ani pentru ele (până și eu am urmărit cu religiozitate Sabaton History Channel, dar și la vreo cinci vloguri cu tema „Știați că?”).

Anul cinematografic, așa sărăcuț cum a fost, a început cu niște Oscaruri unde Jojo Rabt și Parasite și-au adjudecat pe merit niște premii și a continuat cu ultima reprezentație a lui Ricky Gervais de la Globurile de Aur. Pe parcurs am avut o doză bună de filme horror (The Invisible Man a ieșit clar în evidență) și de colaje psihologice ametitoare (precum Tenet-ul lui Nolan), dar foarte puține comedii decente și extrem

de puține filme cu supereroi (poate doar noul Wonderwoman și Bloodshot). Asta e, presupun că în pandemie și supereroii au rămas fără job.

Netflix a reușit să enerveze pe toată lumea cu filmul Cuties, dar s-a redresat cu stupefiantul Tiger King, genialul Queen's Gambit, tâmpitelul Emily in Paris, cu un documentar despre jocurile video și cu niscaiva filme horror noi. Apropo de filmele horror, e de remarcat că fanii lor s-au dovedit mai rezistenți psihologic la pandemie. Tot acum am aflat și că un anime japonez produce cât întreaga noastră industrie cinematografică. Spre finalul anului, distribuția celebrului serial Prințul din Bel Air s-a reunit, în anticiparea unui dubios remake televizat.

Au fost și multe rateuri, precum remake-ul Mulan, dar și promisiuni de filme pe care nu și le dorea nimeni (The Matrix 4). Din păcate, în România, Colectiv a fost filmul anului 2020, deși a fost tehnic regizat în 2019 – de altfel, a și ajuns în mai toate rubricile de profil de-afara. Cristi Puiu a scos și el un ceva, pe care nu a apucat să-l vadă mai nimeni, din moment ce regizorul era prea ocupat să dea declarații tâmpite. Una peste alta, Singur Acasă 2 a rămas filmul cu cea mai mare audiență din 2020 în România. Vorbesc serios.

Au fost și actori care ne-au părăsit, din păcate. Sean Connery a tras discret cortina, la fel și Kirk Douglas, Regis Philbin și simpaticul Fred Willard. Max Von Sidow și unul din singurii actori Monthy Python rămași ne-au părăsit și ei, dar și controversatul și genialul Kim Ki Duk. Tatăl desenelor Tom & Jerry (Gene Ditch) și actrița Kelly Preston au plecat și ei și la fel și actorul original al lui Darth Vader. Au murit însă și oameni tineri precum simpaticul Grant Imahara (Myth Busters) sau fascinantul Chadwick Boseman (Black Panther). În România, actriței Carmen Galin i s-au alăturat Vladimir Găitan și sociologul Vintilă Mihăilescu, oameni cu care împărtășesc două povești pe care le voi păstra pentru altă dată.

Tot la capitolul vești triste, amintesc și faptul că Vin Diesel și Jeremy Renner s-au apucat de cântat. Nu, nu vă dau link. Până la urmă, anul ăsta l-a deprimat și pe creatorul Black Mirror. Dacă vă ajută cu ceva, Willie Nelson e viu și scoate album, la fel și Clint Eastwood care lucrează la un nou film și suntem norocoși să-l avem alături de noi și pe legendarul David Attenborough care ne-a oferit două documentare tare faine în 2020.

Nici gazdele de talk show-uri n-au scăpat de coronaminus. Până și John Oliver a stat în carantină (după ce clădirea în care filma a fost evacuată), iar apoi și-a facut show-urile de-acasă. Hassan Minhaj a făcut o treabă excelentă în 2020, deși emisiunea lui a fost ulterior anulată din motive de audiență. Ei au fost însă excepțiile pozitive – alții precum Trevor Noah nu au reușit să-și exporte formatul în sufragerie, deși nici complet dezastruoși n-au fost (ok, Wendy Williams a cam fost).

Dacă agențiile de publicitate din România s-au comportat mârlănește și și-au dat afară oamenii, cele din Vest încă au produs muncă de calitate (Burger King și-a invitat consumatorii să treacă pe la rivalii lor, KFC și-a turnat propria telenovelă, iar reclamele de Craciun au atins nivelul maxim de sirop). Bine, și pe la noi Cat Mobile a făcut o reclamă drăguță, Pepsi l-a cooptat pe Fuego, iar un fabricant de sicrie ne-a amintit tuturor de ce viața merită trăită. Până și companiile low cost s-au ciupit puțin, într-un mod nu tocmai amuzant și cam plagiat.

Fără concerte, ai zice că muzica a stat pe loc. Și cum mulți aveau împrumuturi pentru turnee și festivaluri vândute în avans, n-ai putea spune că nu i-a afectat (industria concertelor a pierdut 30 de miliarde în 2020). E clar că micile spații de concerte nu vor supraviețui (unele au fost transformate deja în

congregații – serios) iar firmele de bilete vor fi și mai rapace ca până acum. Drept consecință, au apărut concertele din mașină și chiar și concertele... din bulă. Trupe vechi precum Anathema au deschis chiar să pună chitarele în cui (culmea, după albumul numit The Optimist). Dar au fost și trupe care au decis să profite de pauză și să se închidă în studio. Și ce albume au ieșit!

E greu să menționez aici ce am menționat deja și în articolele dedicate muzicii, dar în 2020 am văzut albume excelente de la Ozzy Osbourne, Satriani, Bob Dylan, Bruce Springsteen și AC/DC. Alții, chiar dacă n-au scos albume noi, ne-au oferit ore de streaming de calitate – inclusiv Led Zeppelin, proaspăt câștigători ai procesului pentru Stairway to Heaven. Și nu doar giganții ne-au uimit anul ăsta, ci și trupele noi sau trupe ale căror apariții sunt mereu neașteptate (Gorillaz de exemplu). Ah, iar System of a Down au scos primele piese noi în 13 ani!

N-am avut concerte live, dar am avut un Isolation Fest, un excelent Wacken World Wide și un Metal Festival Alliance. Nici Lollapalooza n-a lipsit, dar nici concertele singulare online, de la celebrul show Trans-Siberian Orchestra, la concerte Dark Tranquility sau Behemoth.

Artiștii în sine au fost fie afectați direct de pandemie, fie au contribuit la combaterea ei prin sfaturi, măști personalizate sau concerte gratuite. Megadeth a vândut echipament de protecție, Metallica a cântat de-acasă, la fel ca Sepultura și Judas Priest (Halford a scos și o carte foarte discutată anul ăsta), Axl Rose l-a înjurat pe Trump, Five Finger Death Punch n-au știut dacă sunt pro sau contra măștilor, Jewel și-a parodiat o melodie, iar Blind Guardian ne-au făcut câteva cadouri muzicale (mai puțin piesa aia de Crăciun oribilă la care nu voi da link). Santana a vândut produse pe bază de canabis, iar Steel Panther ne-a dat ocazia să apărem într-una din piesele lor minunate (precum Community Property)... pentru un preț.

„Down with the Sickness" de la Disturbed a revenit din nou în topuri, Delain au scos un album numit „Apocalypse and Chill" iar Cattle Decapitation se pregăteau să plece în turneul „Europandemic Tour", după ce lansaseră un album dedicat bolilor. Asta înainte de coronavirus, când Sabaton și Anathema lansau perla asta. Nici prin România lucrurile n-au stat tocmai rău, iar niște băieți de-ai noștri au lansat un proiect heavy metal interesant (Costin Chiorean a fost pe val tot anul, de fapt). În plus, ni se pregătește un documentar fain despre the Beatles, iar Rolling Stones sunt încă în viață (iar Lennon mergea la concertele lor). Apropo de documentare muzicale, poate vreți să aruncați un ochi și pe cel despre trupa Bloodywood - merită.

La capitolul știri mai puțin bune, anul ne-a luat câțiva artiști extrem de talentați, începând cu legendarul Kenny Rogers și cu la fel de legendarul (din alte motive) Eddie Van Halen. A murit și unul din fondatorii trupei Fleetwood Mac, dar și compozitorul Enzio Bosso și fondatorii Fleetwood Mac și Kraftwerk. Neil Peart de la Rush ne-a părăsit și el, dar și tobosarul Frankie Banali, cântăreața de country KT Oslin și muzicianul olandez Oscar Benton. Pentru spațiul muzical românesc, cea mai răsunătoare moarte a fost cea a lui Dan Andrei Aldea.

În alte vești proaste, Waters și Gilmour încă n-au terminat gâlceava, Ozzy Osbourne e bolnav de Parkinson, iar Scooter s-au reunit. Ah, iar Hasselholf s-a reapucat de cântat (piesa nu e chiar rea, onest vorbind). Gal Gadot și prietenii ei au măceliărit „Imagine", iar Iranul a mai condamnat o trupă de heavy metal la ani grei de pușcărie. Spotify a făcut o groază de bani în pandemie, atrăgând ura unor muzicieni mai vechi, precum Mike Portnoy.

Nici trupele mici și nici oamenii din stand-up, care depindeau de cluburi, nu au fost în regulă (anul ăsta s-au închis deja două astfel de cluburi legendare). De altfel, majoritatea spectacolelor de stand-up au fost distribuite gratuit pe Youtube sau difuzate pe platformele de streaming. Nici industria cărții n-a scăpat, chiar dacă s-au dat o groază de gratuități (inclusiv de la Springer). Piața generală de carte a crescut în pandemie, dar în principal datorită marilor edituri, cele mici având nevoie de ajutoare să-și revină. În România am rămas la autori canonici și carte școlară, motiv pentru care nu cred că s-a schimbat mare lucru în cifre. Revistele, chiar și cele internaționale, aproape că au dispărut de pe piață, inclusiv celebra Computer Shopper.

Penguin Random House s-a transformat într-un titan, achiziționând Simon & Schuster, iar o carte despre pericolul transformărilor sexuale timpurii a generat un super scandal. Matthew McConaughey a devenit brusc autor (unul bun, pe deasupra), iar celebra Hitchhiker's Guide to the Galaxy a împlinit 42 de ani. La fel ca Tupac, Tolkien mai lansează câte ceva la ani după moarte, în cazul ăsta chiar o nouă carte. Tot acum am aflat de existența unei asociații private în România care vrea taxe pentru orice expoziție – știu că ați ratat știrea, dar aș zice să stăm cu ochii pe ei.

Scriitorul Paul Goma, matematicianul John Conway și dramaturgul Larry Kramer au fost și ei victime ale Covid-19, deși scriitorii și academicienii au fost în general feriți (probabil datorită ieșirilor oricum rare). Au murit si judecătoarea Ruth Ginsburg (menționță și mai sus), dar si John Lewis, două figuri importante ale luptei pentru drepturi, la fel cum a murit și ultimul Ceaușescu.

Revenind la media, jocurile și obsesia pentru „gamification" au fost pe lista tuturor. Epic și Steam au dat o groază de gratuități, până și celebrul Stadia de la Google fiind gratuit pentru o perioadă. Bine, Epic a fost mult peste ofertele concurenței, oferind inclusiv jocuri noi sau titrate precum Civilization VI, GTA V și, per total, vreo 3000 de euro per utilizator, în jocuri. De altfel, 2020 cred că a fost anul cu cei mai mulți gameri noi.

În ograda jocurilor premium, The Last of Us 2 a generat un scandal legat de conținutul „inclusiv", iar Cyberpunk a fost temporar retras din magazine pentru lipsa lui de optimizare (dar ambele au vândut fenomenal de mult). Furturile de tehnologie au devenit o problema, mai ales în ceea ce a privit plăcile video de la Nvidia sau noul Playstation 5. Apropo de console, și KFC a lansat una. În paralel, niște băieți au anunțat lansarea unei platforme pentru gameri bătrâni sau așa ceva, însă au avut nefericita ideea de a o numi... Zoom.

Nici jocurile vechi n-au fost lăsate să doarmă, 2020 fiind anul remake-urilor și variantelor „HD". Câteva jocuri vechi precum anticul Left 4 Dead 2 sau bizarul Duck Game au fost înviate peste noapte, iar Valve și-a schimbat temporar politica și a terminat Half-Life: Alyx. Din păcate, câteva producții mari au fost anulate sau amânate, inclusiv așteptatul Bloodlines 2. Tot în barbă au luat-o și jocurile făcute peste noapte, fixate pe profitul de pe urma tematicii Covid-19. În premieră, Games Workshop, producătorul și licențiatorul de board games și jocuri video, a devenit mai valoros decât British Gas!

La capitolul jurnalism, nu doar pandemia a fost subiect de presă anul ăsta. Assange a fost extrădat și judecat, Weinstein condamnat la 23 de ani, iar Victoria's Secret au fost vânduți. Jeffrey Toobin a fost suspendat de The New Yorker, dupa ce s-a ''expus'' într-un apel online, iar jurnalismul de investigație a fost la mare căutare peste tot. Chiar și în România, unde Rise Project a declanșat o adevărată vânătoare de vrăjitoare. Tot vânătoare de vrăjitoare e și dacă găsești vrăjitoare, nu? În altă ordine de idei, Adrian Sârbu și-a lansat un nou post TV pe nume... Aleph News.

Jurnaliștii Bogdan Lupescu și Cristina Țopescu ne-au părăsit, ultima demonstrându-ne cât de puțin înțelegem de fapt din depresie, ca popor. Și tot acum ne-a părăsit și o legendă a faptelor bune, mai puțin cunoscută, dar cu siguranță apreciată.

Paul Radu, unul din cei mai buni jurnaliști de investigație români a fost premiat internațional. La fel și organizatoarea Art Mania. Apropo de premii, au început să se acorde premii false pentru idioți și apropo de idioți, influencerii au fost destul de toxici în lupta cu informațiile false, dar și cu propriul public – câțiva vloggeri și-au păcălit publicul cu cosmetice neautorizate, iar celebrul Colo a inflamat o țară întreagă după niscaiva declarații cu iz de pedofilie. Tot ei însă ne-au livrat și o serie de capodopere muzicale și vizuale de excepție. Despre ele, în următoarea și probabil ultima parte a romanului ăstuia...

Internet, în general

În 2020, n-am putut scăpa de parodii și de clipuri stupide despre pandemie și, din păcate, n-am putut deloc scăpa de Vulpița și partenerul ei. Dacă ați ratat fenomenul, Vulpița e o țărăncuță adulterină transformată de Antene în vedetă, cumva împotriva voinței ei și a celor din jur. Știți voi, un mic abuz mediatic. Vulpița a lansat clipuri cu Axinte, cu bărbatu-său dar și cu Rafaelo, producând probabil capodopera muzicală a anului – Sushi Maki Maki, o piesă în care nimeni nu știe nici ce-i ăla sushi și nici ce-i ăla maki maki. Supremația i-a fost contestată de Dorian Popa cu celebra Înoată Cheluțu, o piesă despre câinele lui care nu știe să înoate sau despre penisul lui care știe. În orice caz, are vizualizări care depășesc populația actuală a României – felicitări!

Anul ăsta am văzut piese despre izolare de la mai toată lumea, de la Florin Salam la băiatul ăla care cântă despre cartofi cu sare. L-am avut pe Jokerul de la Galați, dar și pe Dani Mocanu care a lansat un clip cu un leu... împrumutat de la un executor judecătoresc. Dar stați liniștiți, nici pe-afară lucrurile n-au fost mai liniștite, piesa anului disputându-se între Gummo și WAP (și „capodopera" asta despre bătut femei, de la Redman), iar Youtube-ul a fost plin de tot felul de bizarerii, de la trupe care și-au lansat videoclipurile direct pe Pornhub, la piese noi de la New Kids on the Block.

Apropo de Pornhub, Belle Delphine (o domnișoară care la un moment dat vindea apă de baie) pare să fi „rupt Internetul" publicând pe Youtube un videoclip la limita pornografiei. Dar faima ei e nimic pe lângă cea a puștiului ăstuia, cel mai bine plătit star Youtube și probabil cel mai bine plătit... recenzor de jucării.

În mod surprinzător, rușii ne-au livrat unul dintre cele mai interesante virale ale ultimilor ani. Vloggerii români s-au iritat pe sistemul de educație care le-a permis să existe, iar cei de-afară au ajuns să ia Darwin Awards, sucombând în mod stupid. Oricum ar fi, au existat și excepții pozitive, precum reclama asta cu pretenții de viral care i-a adus în același loc pe Adi Despot, Țăndărică, Adi de la Vâlcea și Killa Fonic.

La capitolul meme, anul a fost sufocat de glumițe cu pandemia, cu alegerile și cu un eventual război mondial. Ahh, și de filmulețul ăla cu puștii pakistanezi. Papa a ajuns și el subiect de memă, după ce a sanctificat un puști expert în calculatoare, a numit un cardinal negru și a anunțat că nu e deranjat de căsătoriile de același sex. Ah, iar administratorul contului lui a dat Like unei domnișoare interesante.

Între timp, în România, Biserica intra în meme după ce se certa cu practicanții de yoga, iar Google lua o amendă pentru păstrarea online a denumirii „Catedrala Prostirii Neamului" (serios). După ce MNAC a făcut o prostioară pe banii Statului, Internetul a intrat în vrie și a încercat să contracareze acuzațiile de

intoleranță prin citate fasciste. Tot în perioada asta ajuns celebră și fata cu sparanghelul, o practicantă de videochat cu opinii politice de împrumut.

Clovnii s-au întors în online și în offline și așa am aflat că toți clovnii britanici își înregistreaza măștile pictându-le pe un ou, într-o biserică-muzeu. Serios. Tot clovn a părut și japonezul ăsta care își căuta iubită pentru a pleca pe Lună, călătorie anulată între timp. La egalitate cu tipul care s-a căsătorit cu o păpușă sexuală.

Nimeni n-a dus lipsă de ciudățenii. Urșii din Japonia au devenit brusc agresivi, în Suedia s-au ars niște capre gigantice, un nudist a alergat după un mistreț care-i furase laptopul, stripteuzele au făcut livrări în Oregon, iar un tip care a omorât o femeie după ce a auzit vocile celor de la Metallica în cap a scăpat fără pușcărie. Ah, iar în Rusia, pe lângă medici, au început și patinatoarele să cadă de la balcon. Despre indianul care i-a făcut un altar lui Trump nici nu știu ce să mai zic.

Au murit inventatorul copy-paste și inventatorul pixelului (căruia nu i-a plăcut niciodată forma lui pătrată), iar un puști s-a sinucis din cauza unei aplicații prost gândite. Scandaluri sexuale au bântuit și acum mediul online, de la procesul de sclavie sexuală din Coreea de Sud, la procesul intentat Pornhub și răpirile virtuale din Australia. Și România a fost lovită de două astfel de scandaluri - unul recent, la Iași. O femeie a primit o condamnare record pentru țepe online – 116 ani.

Un scandal tot sexual, dar fără victime, a generat și Cristian Tudor Popescu (care a fost literalmente peste tot în 2020) când s-a apucat să explice tuturor cum e cu sexualitatea feminină. Prin București s-a tras în tramvaie, iar Sector 7 a lansat o compilație de sunete ale Bucureștiului. Ce să mai zicem? A fost un an bizar!

În final...

Anul meu a fost mai puțin haotic decât articolul ăsta, recunosc. Am avut norocul să pot lucra de-acasă când a fost nevoie și, deși mi-am anulat concerte și vacanțe (ca toată lumea), nu-mi permit să mă vait de condiții vitrege. Am scris mult, lansând inclusiv o carte în engleză și traducerile pentru Jucării Stricate și primind o mențiune la Writers of the Future. Mi-am reactivat contul de Soundcloud și m-am gândit serios la viitorul blogului ăstuia, fără însă să ajung la o concluzie. De altfel, 2020 nu a fost un an al concluziilor.

Cert este că ultimele 12 luni reprezintă probabil cel mai important eveniment din timpul vieții noastre (până acum, 11 septembrie avea onoarea asta). Da, e trist că un virus e cel mai important lucru trăit de generația noastră, dar în același timp îmbucurător – să sperăm că nu vom mai avea parte de alte premiere. Nu doar stilul nostru de viață se va schimba definitiv (nu mă văd prea curând în adunări publice și simt că lumea va petrece mai mult timp în mașini și spații izolate), dar și multe alte aspecte minore din cotidian pe care le vom observa ulterior, inclusiv jocurile pentru copii.

De-asta cred că nu vă poate nimeni promite că 2021 va fi un an mai bun. Nici măcar Dan Negru. Va fi totuși un alt an și ce puteți însă face este să vă amintiți pentru ce sunt artificiile de Anul Nou. Nu sunt pentru sărbătorit, ci pentru împușcat anul! Hai, la mulți ani!

Sursa: www.krossfire.ro
Autor: Vlad Stoiculescu